

мо безъ нужда да го посѣщаватъ. При все това никого не изпѣждалъ отъ прага на къщата си.

Наблизко до този магесникъ живѣялъ единъ селянинъ съ прѣкоръ *Юмрукътъ*. Живѣялъ си той не толкова богато, но и никакви нужди нѣмалъ. Всекога билъ ситъ и облеченъ. Знаелъ *Юмрукътъ*, че сиромаситѣ отъ околнитѣ села ходѣли за милостиня при добрия магесникъ и че магесникътъ всекога ги награждавалъ. Но колкото сиромаситѣ и да получавали добрини отъ магесника, пакъ не ставали богати.

— Какво ви дава той, запиталъ *Юмрукътъ* единъ сиромасъ.

— Всекаква храна, дрехи . . . всичко необходимо

— А защо не станете богати?

— Защото той дава по малко, само най-потрѣбното. „Ако ви дамъ много, казва той, вие нѣма вече да работите, ще станете нещастни, като се надѣвате на чужди хлѣбъ . . .“ Чудесенъ е! А колко е простъ и довѣрчивъ!

„Трѣба да отида и азъ при него, помислилъ *Юмрукътъ*. Каквото ми даде все ще потрѣба за нѣщо въ къщи. А на челото ми не е писано богаты ли съмъ или сиромасъ. Може да хитрувамъ, може и да лъжа, нали той е простъ и толкова довѣрчивъ!“

2.

Облѣкалъ се *Юмрукътъ* въ най-дрипави дрехи, обулъ скѣсани обувки на боси, крака, турналъ на глава единъ изтърканъ калпакъ, разрошилъ си косата и тръгналъ къмъ магесника въ глухата гора. Мислѣлъ си той, че магесникътъ